נקודת מפנה

רמי גזולי היה כישלון מוחץ בלימודים ועף מכל מסגרת אפשרית. היום הוא מעביר תוכניות מיוחדות לשיפור מיומנויות הזיכרון והלמידה • הבן של עפרה כהן נולד עם בעיה של טונוס שרירים נמוך. ההתמודדות עם גידולו הביאה אותה לקדם בעלי צרכים מיוחדים באמצעות המוזיקה • חן רז עברה שתי תאונות דרכים קשות. כשהחלימה, החליטה לפתוח סטודיו לתנועה • כל אחד מהם אומר בדרכו: "אלמלא המשבר, לא הייתי כאן עכשיו"

לימור סימון

עוף, גוזלי

רמי גזולי

גיל: 40

מגורים: נס ציונה

מצב משפחתי: נשוי, אב לשניים

עיסוק: מעביר הכשרות לשיפור מיומנויות זיכרון ולמידה

ילדותו של רמי גזולי עברה עליו כילד שקוף. "הייתי כישלון בלימודים. הילד שתמיד זורקים כל הזמן מהכיתה, זה שאומרים עליו שלא יצא ממנו שום דבר. ריש לי פוטנציאל אבל הוא לא ממומש. האימהות האחרות לא רצו שאשחק עם הילד שלהן, כי הייתי תלמיד גרוע. תמיד הרגשתי כישלון מוחלט כי לא הייתי טוב במתמטיקה ובאנגלית. היה לי קשה לקרוא והראש שלי תמיד היה במקומות אחרים – בחלומות ובעולמות שמחוץ לחלון. הציעו לי ללכת ללמוד מכניקה, כי לא הייתי טוב בשום דבר אחר. אף אחד, חוץ ממורה אחת, לא האמין בי, לא נלחם למען עני ולא ישב לברוק מה הזלזול שלי ולאן הייתי רוצה להגיע. באמצע י"א העיפו אותי מבית הספר והתחלתי לעבוד בעבודות כפיים, כי האמנתי שרק את זה אני ממוגל לעשות".

איך חזרת שוב?

"דעה במיוחד. זאת הרגשה של כישלון. תחושה מזעזעת. היו לי הרבה מורים פרטיים אבל שום דבר לא עזר. מצד אחד התכנסתי בעצמי, מצד שני רציתי כל הזמן להוכיח שאני טוב ומוצלח. המרד להצלחה בבית הספר הוא הציון. אתה צריך להיות בלב בפס הייצור. אם אתה לומד ולא מפריע אתה בנורמה, הבן הנורמה. אם אתה לא עובד לפי הסטנדרטים אתה הופך לילד שקוף, מטרד למערכת".

איך הפכת חברתית?

"הייתי פעיל חברתית. היו לי אג'נדות. בכיתה י"ד הייתי במועצת הנוער העירונית של ירושלים והקמתי את 'נוער לנוער' בעיר, שפעיל עד היום. הרעיון נולד מתוך ההבנה שלי ושל מספר בני נוער, שהמורים לא מבינים אותנו ורק הנוער יכול להבין את הנוער. הוקם מערך של שירות טלפוני שבו נוער יכול לדבר עם נוער, דבר שקיים עד היום והתרחב להרבה רשויות".

בתור ילד שחווה את עצמו בבית־ספר זה חרשל לא מבוטל.

"זה דרש ממני להתעלם מכל הכישלונות שיש לי בנושא הלימודי ולהתרכז במה שאני יכול לתת. חיפשתי להוכיח איפה אני טוב. אתה נמצא במצב שבו אתה רוצה שמישהו ישים לב אליך. לא רציתי להיות ילד שקוף, רציתי להתבלט, אבל הלימודים תמיד דחפו אותי למטה. בבית הצריכו תמיד את המורים, זו הייתה תקרה פה שהמורה היה קרוש ומילים כמו 'הילד עצלן' עפו באוויר. הייתה הבנה והסכמה מצד המערכת החינוכית והביתית לגבי מיהו הילד הזה".

> **רמי גזולי: "מדד ההצלחה הוא הציון. אתה צריך להשתלב בפס הייצור. אם אתה לומד ולא מפריע אתה בנורמה, אם אתה לא עובד לפי הסטנדרטים אתה הופך לילד שקוף, מטרד למערכת"**

דיסגרפי, דיסלקט

כשהיה בן 23 הגיע גוזולי לצומת בחייו. "עבדתי בעבודות כפיים, לא השכתי על לימודים. היו לי חלומות פוליטיים, הרגשתי שאכפת לי מהמדינה. בגיל 17 ארגנתי הפגנה לגיוס החרדים. חלמתי להפיץ מופע של זמרים בנושא השלום. הייתי בחלומות. ואז הכרתי בחורה. יצאנו והיא שאלה מה אני לומד. אמרתי שאני לא לומד. והיא מיד השיבה, 'אני לא מוכנה לצאת עם מישהו שלא לומד'. לא הבנתי על מה היא מדברת, לימודים? אני? אני הרי כישלון מוחלט. אפילו לא היה לי נעים להגיד לה שהעיפו אותי מכל המסגרות, התביישתי".

למרות הספקות, האמירה הלחלה וגוזולי מצא את עצמו מתרפק על רלוותת המכינה. "כאן הגיעה הפנינה: במכינה חוויתי חוויה טובה, היה לי כיף ללמוד ולעשות דברים, למרות שבמבחנים לא הייתי מרוהים. אחת המורות, עם שבים על הראש, אמרה לי, 'אולי תלך לעשות אבחון?'. למרות שהייתה לי התנגדות, כי אבחונים נועדו לילדים הכי בעייתיים בבית הספר, פניתי למכון ירדע. בתום האבחון התברר שאני דיסגרפי, דיסלקט, עם בעיות קשב ורכז. ההמלצה הייתה שלא אפנה ללימודי כלכלה, מתמטיקה, שפות, מחשבים ועוד. בקיצור, לך תחפש עבודה".

חוקל לך או לחיפך?

"האמת, אחרי האבחון ירד לי סלע מהלב. פתאום הבנתי שזה לא אני שלא בסדר, זה המוח שלי. ככה נולדתי. יש לי גישפנקה כתובה שאני אהבל וזה לא באשמתי. ואז חיפשתי מקום ללמוד, ומאחר ואני ילד בנשמתי, החלטתי ללכת ללמוד דווקא כלכלה".

את לימודי התואר הראשון בכלכלה במכללת ספיר סיים גוזולי בהצטיינות. המתמטיקה, שהיוותה מכשול עבורו בתיכון, הפכה לנקודת האור בחייו. "את הדרך מירושלים לספיר הייתי עושה בשינון כפולות בחשבון, וכך קרה שב־מהלך התואר התחלתי להפציץ בציונים במבחנים הריאליים".

עם סיום התואר הוא השתלב ביו"ר דר־רקטוריון של חברה כלכלית בנגב, עסק בניהול, שיווק ופרסום של חברות גדולות והרגיש שעלה על דרך המלך.

הסודות של המוח

כשהיה בן 33, קרה לגזולי דבר מוזר. "נסעתי לבקר חברה שהייתה מאושפזת באיכילוב, ובתום הביקור לא מצאתי את הרכב שלי. שלוש שעות הסתובבתי בחניון ולא זכרתי איפה חניתי. זו הייתה נקודה שגרמה לי לעצור ולחשוב: מה קורה עם המוח שלי? אולי יש לי אלצהיימר? זה, יחד עם שאלות נוספות, הולידו הסתכ־לות מחודשת על העבר שלי כילד וכנער כושל".

מה היה בזה, בהסתכלות המחודשת?

"מאז אותו יום התחלתי לחקור את המוח. ריבדתי עם חוקרי מוח, נכנסתי לראות ני־תוחים, פגשתי אינספור תוזנאים ומדריכי כושר. הרגשתי שאני מוכרח להבין אילו גורמים יכולים לשפר את יכולות המוח".

לאחר שהיו בידיו שלל ממצאים עבר גוזולי, כהגדרתו, ל"שלב הניסויים בבני אדם". הוא פיתח שיטה שנועדה בשלב הראשון למבוגרים, שמטרתה ליצור שי־פור בזיכרון ובמיומנויות הלמידה.

"מצאתי שישנם ארבעה אלמנטים שיכולים להשפיע על האדם", הוא מסביר, "תזונה, סביבה, כושר גופני וקואורדינציה ותרגילי מוח". במקביל כתב גוזולי שני ספרים, 'סודות למוח מנצח', ו'טכניקות לתרגול המוח'. "לאורך תוצאות העבודה עם המבוגרים החלטתי לפנות לדור הצעיר", הוא מספר. "השנה התחלתי לעבוד עם בתי ספר תיכוניים בעיר רמלה, במטרה לשנות משהו אצל ילדים שמרגישים שקופים כמו שאני הר־גשתי. עבורי זאת חוויה מיוחדת, כי אלה הם בדיוק המקומות שבהם אני הייתי. זה נותן לי את ההזדמנות לקחת את אותם ילדים שאף אחד לא מאמין בהם ולהביא אותם מנקודה אחת לנקודה אחרת לגמרי. העבודה משולבת עם המורים והתוצאות מרשימות".

את נקודת האור בימי התיכון שומר גוזולי למורה היחידה שנלחמה למענו. "כשהתאספה הוועדה הפדגוגית לדון בענייני, ובה הוחלט להעיף אותי מבית הספר, הייתה מורה אחת, דינה גריצר, שנלחמה עליי. היא הייתה היחידה מבין כל המורים כולם שביקשה להשאיר אותי בתיכון. ההבנה הזו, שבכל זאת הייתה מורה אחת שהייתי חשוב לה, הולכת איתי עד היום. לא ניתן לתאר את עוצמת הת־חושה הזו לפי שלא חווה דחייה. הנערים האלה שאני פוגש, אני רואה אותם ונלחם למענם. אני נותן להם את הכלים הנכונים לחוות הצלחות קטנות שיהפכו בעתיד לגדולות".

והעבר?

"העבר עבר, אני לא מתעסק בו יותר. אני מגיה שאם העבר לא היה כפי שהיה, לא בטוח שהייתי מגיע למקום שאני נמצא

Generated by CamScanner from intsig.com